

Kl. 20:39

(Ordfører for forslagstillerne)

Morten Østergaard (RV):

Jeg skal starte med at sige fra Enhedslisten, som ikke kunne være til stede under debatten, at de også støtter beslutningsforslaget, som det ligger. Med det vil jeg gerne sige tak for debatten, som jeg synes har vist, at selv om der ofte kan være store diskussioner, er der sådan set en bred enighed i Folketinget om, at der er et behov for at styrke indsatsen for at få nogle af de grupper, som er helt uden for arbejdsmarkedet, og hvor der er en stor arbejdskraftreserve og også en stor motivation, ind på arbejdsmarkedet.

For uanset at vi nu står i en økonomisk afmatning og har udsigt til stigende ledighed, er udfordringen jo ikke til at komme udenom. Der vil på bare mellemlangt sigt komme til at mangle et ganske betragteligt antal medarbejdere både på det private og det offentlige arbejdsmarked, og derfor er det en opgave at ændre på den lidt kedelige status, Danmark har, hvis vi snakker om integration, som et af de lande, hvor der er størst forskel mellem nationalbefolkningens og indvandrerbefolkningens deltagelse på arbejdsmarkedet.

Der har vi et efterslæb, og AKF's undersøgelse viste jo også, at der blandt de 14.000 familieforsørgede nydanske kvinder i Region Hovedstaden var en ganske betragtelig motivation for at komme ind på arbejdsmarkedet, og at en stor del af dem faktisk ønskede at arbejde med omsorg og service og dermed ville være en del af løsningen på nogle af de problemer, som jo ikke bare er fremtidsmusik, men allerede har været oplevet i kommunerne. Her måtte man f.eks. det første halve år af 2008 opgive at ansætte mere end 1.500 social- og sundhedsassistenter og -hjælpere, og man må forvente, at der vil mangle i omegnen af 6.600 social- og sundhedsassistenter inden for en 10-års-horisont.

Så man kan sige, at det er en win-win-situation. Det er godt for de pågældende, det er godt for samfundet, og det er godt for nogle af de mennesker, som har brug for, at der er nogen i den offentlige sektor til at tage sig af dem. Og så er det altså også godt for de næste generationer, for det viser sig, at det er en klar fordel i forhold til den anden integrationsproblemstilling, der vedrører frafald på ungdomsuddannelser. Når de unge menneskers forældre har et arbejde, fremmer det også deres evne til at begå sig i samfundet. Det ved vi jo også fra vores løbende

diskussioner om negativ social arv. Så jeg er glad for, at der er enighed om den del.

Jeg vil gerne fokusere lidt på forslaget anden del, som jo ikke bare er et spørgsmål om at få lavet en pjece at sende ud alle vegne, men derimod et spørgsmål om, at vi rykker indsatsen tættere på nogle af de mennesker, det drejer sig om. Vi vil gerne have, at der bliver organiseret særlige enheder i forbindelse med jobcentrene, som kan rykke ud og bringe indsatsen helt tæt på og måske kan alliere sig med de boligsociale medarbejdere om at sørge for, at den her formidlingsindsats foregår meget tæt på de mennesker, det drejer sig om, som desværre – uden at jeg skal kaste mig ud i en lang, polemisk diskussion om årsagerne til det – i nogle sammenhænge er ganske langt væk fra det almindelige danske samfund og også ganske langt væk fra de kommunale jobcentre.

Der har vi brug for en udfarende indsats, og det kan være, at Arbejdsmarkedskommissionen også har ideer til, hvordan man kan gøre det, men vi tror på, at det med en fortærsket flokskel lidt er en kamp fra hus til hus, altså hvor man skal ud og have fat i de her – ofte – kvinder en for en og finde ud af, hvordan man for dem får fundet den nærmeste vej til arbejdsmarkedet og får kigget på det individuelt. Der var et udmærket initiativ fra regeringens side om det, der hed »Ny chance til alle«, og måske skulle man ikke give en ny chance, men en første chance til nogle af de mennesker, som vi taler om her, altså de familieforsørgede, og lave nogle enheder, hvis opgave er at komme ud og støvsuge for ledig arbejdskraft, som kan blive en del af løsningen på fremtidens problemer. Så vi håber, at den del også vil finde vej til regeringens forslag, så det ikke bare bliver nye pjecer og hjemmesider og den slags ting, men at vi får en indsats fra hus til hus, sådan lidt populært sagt.

I forhold til debatten vil jeg sige, at jeg som sagt glad er for, at vi er enige om intentionerne, og jeg anerkender også, at mekanismen er sådan, at uanset hvor enig man måtte være i et forslag, skal sådan et beslutningsforslag jo ikke vedtages. Nu er tv-transmissionen fra Folketingssalen stoppet, og derfor kan man kun trække lidt på smilebåndet over de mange rosende ord, som for nogle enkelte partiers vedkommende sluttede med, at de derfor ikke kunne støtte beslutningsforslaget. Sådan er mekanismen, og det lever vi fint med. Men jeg vil bare sige i forhold til diskussionen om 300-timers-reglen, at jeg vil fastholde – og vi rejste kritikken allerede